

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 23/2019
07.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 338/2018 од 18.01.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 07.05.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 338/2018 од 18.01.2019. године.

Образложење

Предлагач је 30.01.2019. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 338/2018 од 18.01.2019. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 20 У 10527/17. Предлагач наводи да је у ожалбеном решењу погрешно оцењено да оспорен поступак за њега нема посебан значај који би му дао хитност у одлучивању. Истиче да му је још пре 14 година утврђено право на коришћење спорне заједничке просторије – перионице која је бесправно заузета, те да му је тиме причињена ненадокнадива штета.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“бр. 25/82... „Службени гласник РС“бр. 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 387. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“бр. 72/11, са изменама) и закључио да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду, у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују о жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 20 У 10527/17 и Р4 у 338/18 утврђено је следеће: да је предлагач 07.09.2016. године поднео захтев за иселење лица и ствари из

заједничке просторије – вешернице у ул. у ...; да је 20.03.2017. године поднео жалбу против закључка првостепеног органа од 27.02.2017. године којим је његов захтев одбачен због стварне ненадлежности органа управе да о њему решава; да је предлагач, у својству тужиоца, дана 10.07.2017. године поднео Управном суду тужбу против другостепеног решења, а дана 10.12.2018. године приговор ради убрзања поступка у управном спору.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 20 У 10527/17, јер укупно трајање управног поступка и управног спора за сада не оправдава тврдњу предлагача да му је повређено право на суђење у разумном року. Наиме, управни поступак је покренут 07.09.2016. године, тужба у управном спору поднета 10.07.2017. године, а у време подношења приговора поступак је трајао две године и три месеца. Врховни касациони суд указује на то да, и према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде *Preto i dr. protiv Italije* од 08.12.1983. године, број представке 7984/77).

Врховни касациони суд је ценио навод жалбе да му је право на коришћење спорне вешернице утврђено још пре 14 година и да није у могућности да је користи чиме му се причињава ненадокнадива штета, али налази да тај навод не може утицати на доношење другачије одлуке. Из списка предмета Управног суда 20 У 10527/17 произлази да у спорној вешерници која је адаптирана у стамбени простор станује ББ на основу уговора о закупу простора адаптираног за становање, а да је у парничном поступку правноснажно одбијен тужбени захтев АА за поништај наведеног уговора. Наведени парнични поступак, као и други управни поступци које је предлагач водио поводом спорне заједничке просторије свакако су повезани. Међутим, без обзира на то што су наведени поступци у међусобној вези, судска заштита због повреде права на суђење у разумном року може се тражити и остварити само у односу на конкретан поступак који је у току, па се временско трајање поступка може ценити само од датума његовог покретања, а не од датума покретања поступка који су му претходили. Стога се не може прихватити навод тужиоца да поступак за остваривање његовог права траје 14 година и да тај период треба имати у виду приликом доношења одлуке по приговору за убрзање поступка у овом конкретном предмету.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић